

er grundlag for udlevering. Den judicielle myndighed kan anmode om yderligere oplysninger fra den begærende medlemsstat, og den kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelse af disse supplerende oplysninger.

Medlemsstaterne kan beslutte, at den afgørelse, som den judicielle myndighed træffer, kan appelleres i henhold til national ret.

Artikel 16 vedrører de situationer, hvor der foreligger konkurrerende anmodninger. Hvis flere medlemsstater har udstedt en europæisk arrestordre i forhold til den samme person, skal de judicielle myndigheder i den begærende stat afgøre, hvilken anmodning der skal imødekommes. Afgørelsen skal træffes under hensyntagen til alle de foreliggende oplysninger, herunder om lovovertrædelsens grovhed, gerningsstederne samt tidspunktet for udstedelsen af arrestordrerne

Hvis der foreligger en europæisk arrestordre og tilige en udleveringsbegæring fra et tredjeland, skal den anmodede stat træffe afgørelse om, hvilken anmodning der skal imødekommes under hensyn til samtlige foreliggende omstændigheder, herunder de omstændigheder, der følger af den relevante konvention eller udleveringsaftale.

Det fastlægges i bestemmelsen, at rammeafgørelsen ikke berører medlemsstaternes forpligtelser i henhold til statuten for Den Internationale Straffedomstol, hvis anmodninger i visse tilfælde vil have forrang.

Artikel 17 indebærer, at den endelige afgørelse om udlevering bør træffes så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest 10 dage efter, at den anholdte har givet samtykke til udleveringen. I andre tilfælde bør afgørelsen træffes senest 60 dage efter anholdelsen af den pågældende. Denne frist kan dog i særlige tilfælde forlænges med 30 dage. Den anmodede medlemsstat skal sikre, at den pågældende forbliver i dette land, indtil der er truffet en endelig afgørelse.

Artikel 17a og 17b indebærer, at i de tilfælde, hvor en arrestordre er udstedt med henblik på strafforfølgning, skal den anmodede medlemsstats judicielle myndigheder efter anmodning enten give samtykke til, at der gennemføres afhøring af den eftersøgte person, eller at den eftersøgte person midlertidigt overføres til den begærende medlemsstat.

Hvis den person, der begæres udleveret, f.eks. nyder immunitet i den anmodede medlemsstat, løber fristen for afgørelse af udleveringsspørgsmålet efter artikel 17c først fra det tidspunkt, hvor den judicielle myndighed i den anmodede medlemsstat er blevet underrettet om, at immuniteten i givet fald er ophævet.

Artikel 17d fastlægger, at rammeafgørelsen ikke påvirker de forpligtelser, som medlemsstaterne har over for et land uden for EU, når en person er udleveret fra et sådant tredjeland. Medlemsstaterne skal således respektere eventuelle forbud mod videreudlevering, herunder til et andet EU-land.

Efter artikel 17e skal den judicielle myndighed i den anmodede medlemsstat straks meddele den begærende medlemsstat, om den europæiske arrestordre vil blive imødekommet, og dermed om udlevering kan finde sted.

Efter artikel 18 udleveres den eftersøgte person hurtigst muligt efter aftale mellem de berørte medlemsstater. Udleveringen skal dog finde sted senest ti dage efter, at der er truffet afgørelse om udlevering. Udleveringen kan midlertidigt udsættes, hvis den anholdtes alder, helbred eller andre humanitære grunde taler herfor. Hvis udleveringen ikke kan finde sted inden den angivne frist, løslades den pågældende.

I medfør af artikel 19 kan den judicielle myndighed i den anmodede medlemsstat efter at have truffet afgørelse om udlevering beslutte, at udleveringen udsættes med henblik på, at den pågældende retsforfølges eller fuldbyrder en straf i den anmodede medlemsstat.

Efter artikel 20 skal medlemsstaterne tillade transit gennem deres områder af en eftersøgt person, der skal udleveres fra et EU-land til et andet EU-land eller fra et tredjeland til et EU-land, hvis de bl.a. har modtaget oplysning om identiteten på den pågældende person, om pågældendes statsborgerskab og lovovertrædelsens karakter. Der er mulighed for at gøre transit af egne statsborgere betinget på samme måde, som udlevering af egne statsborgere kan gøres betinget.

I henhold til artikel 21 skal den begærende medlemsstat fratække enhver frihedsberøvelse, herunder frihedsberøvelsen i den anmodede stat, i den samlede straf.

Artikel 22 omhandler den såkaldte specialitetsregel. Medlemsstaterne kan meddele Rådsekretariatet, at en person, der er blevet udleveret fra denne medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre, i den begærende stat kan retsforfølges, dømmes og tilbageholdes for andre lovovertrædelser, end den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre var udstedt, medmindre den judicielle myndighed i den anmodede medlemsstat i særlige tilfælde anfører andet i sin beslutning. Hvis en medlemsstat ikke har afgivet en sådan erklæring overfor Rådsekretariatet, finder de gældende specialitetsregler fortsat anvendelse. Dette indebærer, at en person, der er udleveret, som hovedregel ikke kan retsforfølges, dømmes eller tilbageholdes for andre lovovertrædelser begået forud